

[Carsten Raft.]

de unge tilhører. Og det var netop en af Opgaverne at faa disse unge, der nok til en vis Grad kunde føle sig stødt uden for Samfundet, til at slutte sig til dette Samfund og igen fuldstændig komme paa Plads i det.

Vi faar for Fremtiden to forskellige Foranstaltninger, hvor vi tidligere havde tre. Den Foranstaltning, som glider ud, er den, som gaar ud paa, at de unge bor hjemme og øves og arbejder i Nærheden af deres Hjemsted og af den Kommune, hvor de bor. Dette Arbejde forbeholdes nu Forsørgerne. Jeg tror ogsaa, det af Hensyn til Arbejdet i Henhold til denne Lov er heldigt, at dette hører op. Det, man vil med saadanne Ungdomslejre: Skoling, Udvikling, Disciplinering, opnaar man ikke, hvis man ikke har de unge fast boende i Lejrene og til daglig er sammen med dem og for Alvor kan faa bibragt dem den rigtige Aand og Tone. Derfor tror jeg, som sagt, det er godt, at man opgiver disse Forsøg, og jeg er glad ved, at Statslejren er blevet den dominerende Form, hvad den næppe efter Ordlyden i den foregaaende Lov maa siges at have været. Denne Statslejr, hvor det er Beskæftigelsescentralens dygtige, erfarne Folk, der kender Tingene, som leder, saaledes at det ikke bliver en i denne Henseende tilfældig Kontorchef i et eller andet kommunalt Kontor, der er Leder, er den rigtige Form, og jeg tror, den bliver den overvejende. Jeg forstaaer, at det er Lovforslagets Hensigt.

Det har glædet mig, at det er gaaet saaledes, at Arbejdet i endnu højere Grad end tidligere er blevet det centrale i disse Foranstaltninger. Jeg har altid troet paa, at det var naturligt, sundt og rigtigt, at det, naar unge Mennesker i den virkekraftige Alder, som 20 Aars Alderen er, kommer ud i saadanne Lejre, maa være ved det legemlige Arbejde først og fremmest, Træningen og hele Opøvelsen foregaar. Det viser sig, at den Tanke ogsaa er blevet anerkendt gennem den Forskydning, der er foregaaet i Lejrene over til det legemlige Arbejde. Jeg tror ogsaa, at det er fuldkommen i Overensstemmelse med de unge i Lejren. Det hænder, at de unge i Lejren er blevet spurgt om, hvad de synes bedst om: Arbejde, Sport eller Undervisning, og Svaret var enstemmigt: Arbejde. Nu og da falder der ogsaa en Bemærkning om, at det er det, de faar Penge for. Men, som sagt, i det store og hele mener man principielt, at det er den naturlige Maade, og jeg tror, at der vil være fuldkommen Til-

slutning til den lille Omlægning, der finder Sted.

Tilsyneladende betyder Bestemmelserne om Lønnen en kraftig Nedgang i Lønnen, men jeg er nu ikke saa sikker paa, at det bliver saa meget. Hvis vi undersøger, hvad Arbejdsløshedskontingent, Sygekassekontingent, Udgifter til Tøj og Arbejdstøj betyder, som nu bliver betalt for de paagældende af Lejren, tror jeg ikke, at Nedgangen vil vise sig at være saa overordentlig stor. Men jeg vil ogsaa meget bestemt og principielt hævde, at der ikke er nogen Grund til, at disse unge gaar med mange Penge paa Lommen. Omgivelserne i disse Ungdomslejre er saa gode, som de overhovedet kan være, de lyse, luftige, gode Barakker med alle moderne sanitære Forhold og Sportspladser; det daglige Liv og Maden er saaledes, som det skal være — ingen kan ønske det bedre. Og naar de igen skal træde ud i Livet, og her kommer det vanskelige Punkt, faar de en opsparet Kapital, som er deres Løn.

Derfor er jeg sikker paa, det er en rimelig Fremgangsmaade. Man sammenligner uvilkaarligt med den Løn, som Soldater faar, og her er det den Løn, som Soldater, der har ligget nogen Tid i Tjenesten, faar. Jeg tror ogsaa, at der paa de Steder, hvor Lejrene ligger, paa Heden eller hvor det nu er, kun er ringe Mulighed for at anvende flere Penge, saa jeg kan ikke se andet, end at der kun er Grund til at anerkende den Forskydning, der er sket, ogsaa af den Grund, at disse reelt nogenlunde store Pengelønninger tidligere var en Anstødssten ved disse Foranstaltninger, som man fra Landbrugets Side saa med Betænkelighed paa, idet man nemt kom til at sammenligne med Landbrugets Lønninger. Nu er den Anstødssten fjernet, der er bragt en helt anden Orden og Renlighed ind i Spørgsmaalet med disse Kontingenter, der bliver betalt særskilt.

Jeg lægger megen Vægt paa Bestemmelsen i § 7. Det har jo været saaledes, at en Attest efter Militærtjenesten betyder overordentlig meget for de paagældende, naar der er Tale om Ansættelse ved forskellige Erhverv. Derigennem har man fra Folk, der har prøvet de paagældende Personer, en Attest for, at de er i Orden, og for, hvordan deres Forhold i det hele har været. Jeg vilde meget ønske, at den Attest, der nu skal indføres paa Arbejdslejrene, kunde komme til at faa en lignende Betydning. Jeg tror ikke, der kan være nogen som helst Tvivl om, at alt andet lige